

Csontos Márta

Festékpróba

Bátorító érintést keresek
a részletekben, barlang-sötét vásznon
botorkál kezem, ott állok palettámmal
a szétdobált díszletek között
saját színpadomon, s egy utolsó
lendülettel *mostan színes tintákat keverek*,
hátha Kosztolányi lehet még mesterem.
Próbálok újabb csíkokat festeni
a háttér üresség-anyagára, szeretnék
ismét a Titkok Asszonya lenni,
szenvedély-vörösbe mártani a hajdani,
törekeny sziluett-lányt, elhíttetni
magammal, hogy erőt önthetek Platon
bizonytalanságába; látom, felizzanak
mögöttem a láthatatlan szín-oszlopok,
s az erdővel kerített éjszakába ecsetemmel
körberajzolhatom az utat, s puha-barna
nyoszolyát festhetek az ideák angyalának,
ki ott fürdik a sziklák hasítékából kilépő
párafelhőben, s ringatózik a szerelem mámorán.

Éles Látóként lettem üres tekintet, szememben
összeolvad a hókristály árnyéka a dög-lilával, s már
nem veszem észre, hogy a távoli albatroszok tollán
nem csillog a fényben az aljafehér.

Keresztpontok

Nincsenek magadhoz kérdéseid,
nem írsz címedre levelet,
nem növelsz magadnak gyűlöletet,
nem látod el a magadon lőtt sebeket,
a magad számára nem ér a neved,
nem vagy pályakezdő, nem vagy
rezidens, bármi újonc vagy kiskatona,
már nincsenek önértékeid, csak próbálkozol
saját bástyával védeni a körletedet.

Befordítod a mélyszántásba a Napot,
az égi vetítívásznat is behúzza hagyod,
s mikor kiállsz az erkélyre a magaslaton,
azt hiszed, te vagy az ujjongó tömeg,
s már keresztfádból is kihúztad a szöveget.
S ha mégis meghalsz, majd csak annyira
számítasz másnak, ahogy a székre
terített ruha elveszíti testedet.

